

عنوان مقاله:

قلمرو و شرایط استناد به قاعده نفی عسر و حرج به عنوان منبع آثار قراردادی در حقوق ایران و فقه امامیه

محل انتشار:

همایش منطقه ای پژوهش های کاربردی در علوم انسانی و علوم اسلامی (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسنده:

هلیا محمودی - کارشناس ارشد حقوق خصوصی، دانشگاه آزاد اصفهان واحد خوراسگان

خلاصه مقاله:

نظام حقوقی ما برگرفته از فقه امامیه است نظامی که اراده شارع در آن مبنا قرار میگیرد و به تبع آن، منابع نیز در طول اراده شارع تعبیر و تفسیر می گردند بنابراین دیگر نمیتوان از قانون به عنوان یگانه ابزار بیان قواعد نام برد بلکه در موارد سکوت و اجمال قانون میبایست به منابع فقهی متمسک شد که مستند آن اصل 167 قانون اساسی است. یکی از این منابع، قاعده نفی عسر و حرج است که در فقه امامیه حاکم بر تمامی اصول است. به هنگام بر هم خوردن تعادل قراردادی که طرفین را در وضعیت نابرابر قرار میدهد و اتیان تعهدات را با دشواری هایی مواجه می سازد، در چنین شرایطی دیگر نمیتوان در پرتو اصل لزوم و حاکمیت اراده بر ابقاء رابطه قراردادی تاکید کرد بلکه قاعده نفی عسر و حرج در تقابل با اصل لزوم قرار گرفته، بر آن حاکم میگردد و با تبدیل حکم اولیه به ثانویه، دست به تعدیل قرارداد زده، موجبات مذاکره مجدد را فراهم میسازد.

کلمات کلیدی:

مبنا، منبع، قاعده حقوقی، نظام حقوقی، نفی عسر و حرج

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1023010>

